

ПАЛУБА — ПЕРЕДНІЙ КРАЙ

У дні підготовки до знаменної дати — 50-річчя ВЛКСМ відбувся звіт перших комсомольців Кіровоградщини. Серед присутніх ветеранів молоді обласного центру вачила адмірала МИКОЛА СОФІЙОВИЧА БАСИСТОГО, нашого земляка. Нещодавно вийшла з друку книга адмірала «МОРЕ І БЕРЕГ», в якій він розповідає про героїчні подвиги радянських моряків, що відкрили собі немеркнучою славою у боротьбі з ворогами нашої батьківщини.

Подаємо уривок з розділу книги «ПАЛУБА — ПЕРЕДНІЙ КРАЙ», що розповідає про знаменитий десант у Феодосійський порт в грудні 1941 року.

ВОРОГ зрозумів, що не попросту ми хочемо пришвартувати до молу такий великий корабель, і зосередив по крейсеру вогонь гармат, мінометів, кулеметів. У нас над головою роздався оглушливий тріск. Міна вибухнула на сигнальному містку. Там щось зайнялося факелом. Сигнальники стали гасити пожежу. Значить, хтось із них залишився в строю. А серед вбитих там, як потім з'ясувалось, були і флагманський зв'язківець штабу висадки капітан-лейтенант Васюков і зв'язківець крейсера лейтенант Денисов. Погасивши пожежу і відправивши поранених в лазарет, сигнальники продовжували нести свою вахту.

Нечувана справа — міномети проти крейсера!..

Дуже нам досадили міни. І все ж не від них прийшла головна біда.

Сильний удар трусонув крейсер. Валючий артилерійський снаряд влучив у треногу фок-мачти вшану під містком.

Там затріпотіло полум'я. До пожежі кинулись від снареної 100-міліметрової установи зенітники. Вони попустили рішучу боротьбу з вогнем, діючи піноустійливими пожегасиними. Полум'я почало згасати.

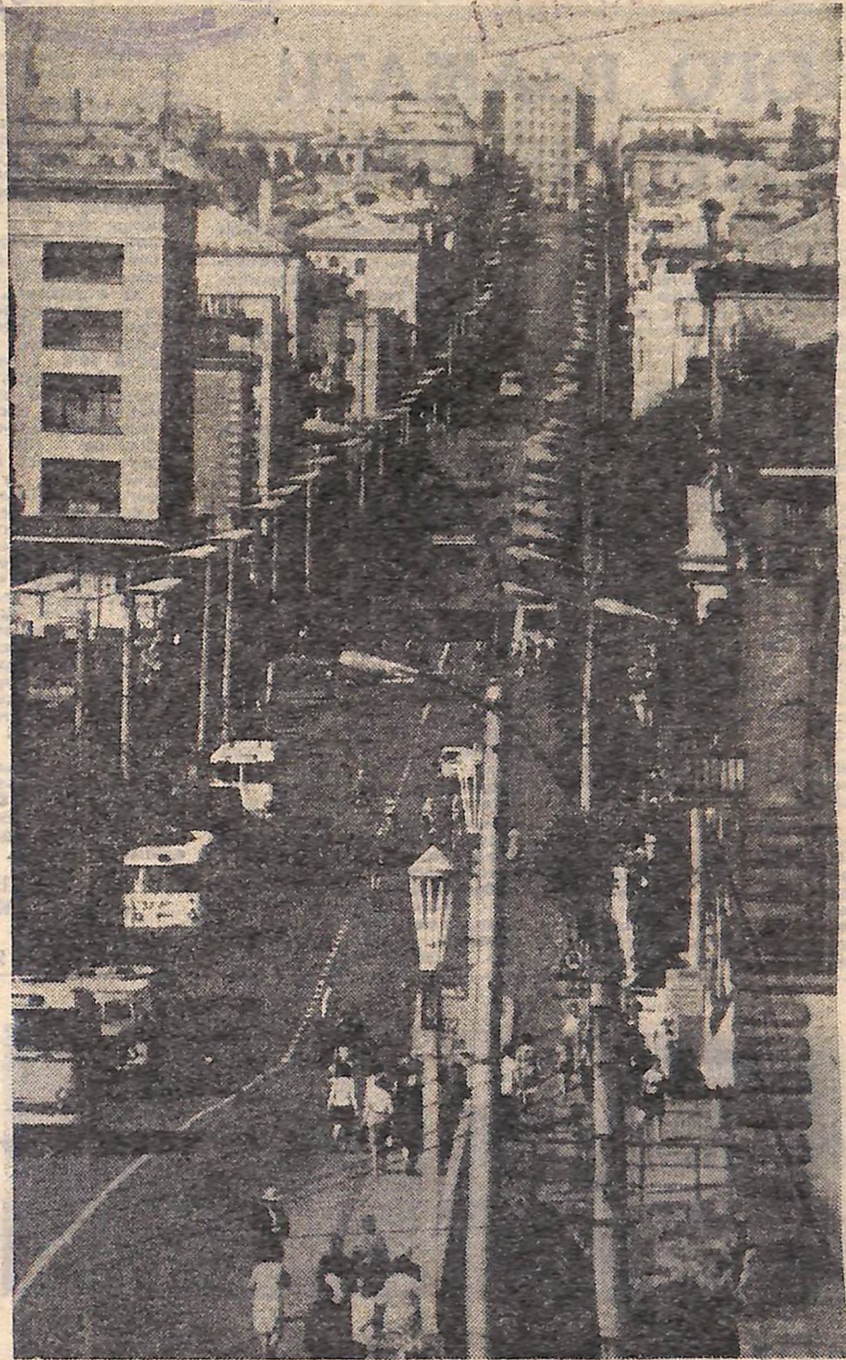
Стало ясно — ми потрапили під вогонь крупнокаліберної ворожої батареї. Вона тепер не відстане. Правда, гармати крейсера вже націлені на неї. Але ми на виду, а батарея в укритті. Нерівна виходить сутичка.

Снаряди все частіше і частіше стали влучати поблизу «Красного Кавказа». Один з них вдарив у борт в тому місці, де проходить броньовий пояс. Броня витримала. Другий врізався в борт дещо вище. Пробити, що утворилася, швидко ліквідували моряки аварійної партії. Але тут командир крейсера одержав тривожне донесення.

— Пожежа у другій башті!

Артилерійська башта крейсера — складна споруда. Вгорі, над палубою,

(Закінчення на 3-й стор.).

Кіровоград сьогодні.
На знімку: центральна магістраль міста вулиця Карла Маркса.
Фото В. КОЗПАКА.

У ЦК КПРС і Раді Міністрів СРСР

ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР, розглянувши пропозиції про увічнення пам'яті льотчиків-космонавтів СРСР Героя Радянського Союзу підполковника Добровольського Г. Т., дівчі Героя Радянського Союзу Волкова В. М. і Героя Радянського Союзу Пацаєва В. І., прийняли рішення:

про встановлення бюстів Добровольського Г. Т., Волкова В. М. і Пацаєва В. І. на їх батьківщині у м. Одесі, Москві і Акютінську;

про спорудження обеліска на місці посадки космічного корабля «Союз-11»; про встановлення меморіальних дощок на будинках Центру підготовки космонавтів імені Ю. О. Гагаріна, Харківського вищого військового авіаційного училища льотчиків імені дівчі Героя Радянського Союзу С. І. Грицевця, Московського авіаційного інституту імені Серго Орджонікідзе і

Пензенського політехнічного інституту, в яких космонавти дістали освіту.

Схвалено пропозицію виконкомів Одеської, Московської і Акютінської Рад депутатів трудящих про присвоєння імен Добровольського Г. Т., Волкова В. М. і Пацаєва В. І. середнім загальноосвітнім школам, в яких учились космонавти, і одній з вулиць у м. Одесі, Москві й Акютінську.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДИНАЙТЕСЯ!

Рік видання XII
№ 88 (1412).

СУБОТА, 24 липня 1971 року

Ціна 2 коп.

ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР — У БОБРИНЧАН

Перед початком жнив обком комсомолу оголосив конкурс на кращу комсомольсько-молодіжну тракторну бригаду. За умовами конкурсу переможцем вважається бригада, яка збере найвищий урожай. Найкращі результати за підсумками першої п'ятиденки виявилися в комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді колгоспу імені Кіро-

ВА БОБРИНЕЦЬКОГО РАЙОНУ (групкомсорт — ПЕТРО СЛЕПЧЕНКО). Молодими механізаторами скошено на звал 402 ГЕКТАРИ ХЛІБІВ, підбрано валки і обмолочено прямим комбайнуванням пшеницю на площі 307 ГЕКТАРІВ. Намолочено 9038 ЦЕНТНЕРІВ ЗЕРНА.

Вчора перший секретар обкому ЛКСМУ МИКОЛА ГАЙДАМАКА вручив механізаторам комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені Кірова ПЕРЕХІДНИЙ ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР обкому комсомолу. При врученні нагороди був присутній відповідальний організатор ЦК ВЛКСМ Б. Л. ЮДИНЦОВ.

КОГО ВВАЖАТИ ДОСВІДЧЕНИМ?

● РОЗПОВІДЬ ПРО КОМАНДИРА ЕКІПАЖУ САМОХІДНОГО КОМБАЙНА «СК-4» ВОЛОДИМИРА КРЯЧКОВСЬКОГО, ЯКОГО ВИ ВАЧИТЕ НА ФОТО, ЧИТАЙТЕ НА 2-Й СТОРІНЦІ.

ПОВНИТЬСЯ КОМОРА

Кожен день жнив — ударний. Під таким домізом працюють нині комсомольці і молодь ордена Трудового Червоного Прапора Кіровоградського обласного комбайнового комбінату. Щодня з колгоспів та радгоспів Кіровоградського, Компаніївського та Бобринецького районів на хлібоприймальні пункти комбінату надходять близько 4 тисяч тонн зерна. З початку жнив тут вже прийняли понад 260 тисяч центнерів зерна нового врожаю.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

У Президії Верховної Ради СРСР

За великі заслуги в навчанні і комуністичному вихованні учнів Президія Верховної Ради СРСР Указом від 20 липня 1971 року присвоїла звання Героя Соціалістичної Праці з врученням ордена Леніна і золотої медалі «Серп і молот» Ткаченку Івану Гуровичу — директору Богданівської середньої школи імені В. І. Леніна Знаменського району Кіровоградської області.

(ТАРС).

ВОНИ СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

Комсомолець ГРИГОРІЙ НАЗАРЕНКО з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринецького району. Скошив 133 гектари і намолотив 4611 центнерів зерна.

Молодий комбайнер колгоспу імені 40-річчя Жовтня Бобринецького району ВАДИМ БАКАЛ. В його активі 146 гектарів, 4020 центнерів зерна.

Комсомолець радгоспу «Україна» Онуфрієвського району ІВАН ОЛІЙНИК скошив 151 гектар і намолотив 3615 центнерів зерна. З першого дня жнив І. Олійник тримає Червоний вимпел Онуфрієвського райкому комсомолу.

Молоді комбайнери колгоспу «Росія» Онуфрієвського району ВОЛОДИМИР БАБЕНКО та ГРИГОРІЙ ШОЛОХ. В їхньому активі відповідно 134 гектари і 3634 центнери зерна на 128 гектарів і 3713 центнерів зерна.

Комсомолець колгоспу імені Фрунзе Компаніївського району ВІТАЛІЙ КУДЕЛЕНКО. Підібрав 118 гектарів, намолотив 3374 центнери зерна.

Комсомолець колгоспу «Росія» Кіровоградського району ПАВЛО АНДРІЯШЕВСЬКИЙ скошив 88 гектарів і намолотив 2935 центнерів зерна.

Молодий комбайнер колгоспу імені Фрунзе Компаніївського району ВОЛОДИМИР ШИНКАРЕНКО Скошив 82 гектари, намолотив 2611 центнерів зерна.

Комсомолець ЛЕОНІД РАЛЬКО з колгоспу «Росія» Маловисіського району Скошив 73 гектари, намолотив 2400 центнерів зерна.

КОГО ВВАЖАТИ ДОСВІДЧЕНИМ?

Не знаю, що примусило Володимира Крячківського стати механізатором. Можливо, родинні зв'язки. А можливо, та ж сама степова романтика, що і в морському чеканні поганого дня в передньому полі, і в повільному, задньому граціозному русі комбайнів, яких хоч і збито, але досить правильно називають степовими кораблями, і в синьому небі з розкиданими нугурами хмар...

Хто-зна. Але Володимир без вагань поступив до Гайворонського СПТУ-5 став механізатором широкого профілю, а відслуживши в Радянській Армії в грудні минулого року повернувся в колгосп. На думку його голови — Василя Архиповича Сиваченка хлопець — чудово поповнення до механізаторської сім'ї. Старанний, умілий. Зараз його комбайн працює чітко, не гірше, аніж хороший верстат. Довгенько порася біля свого «СК-4». Замінив решета, колосовий та зерновий шнеки.

— Зараз, — каже Крячківський, — знаю, як працює комбайн, кожну деталь, кожну частину. Чегось не дотримався, простіше усього днів в живна. Але передбачати наперед всі можливі несправності важко. Одна річ — комбайн на

подвір'ї тракторної бригади і інша — в полі...

Кваліфікований механізатор... А коли він «кваліфікований»? Теоретичні знання, набуті в училищі? Чи вміння знайти несправність, майже напам'ять, виміряти, набути довгими роками праці?

Володимир про це — іншої думки:

— Хіба можна — наже він, — так зужувати розуміння кваліфікації. Як по-вашому, якщо робітник доводить свій верстат до повного розладнання, псує його, а потім сам ремонтує, його можна вважати досвідченим? Звичайно, ні. А між тим, цей верстат він уже вивчив чудово. Так і механізатор. Він повинен відремонтувати агрегат при випадкових поломках — це не перша умова його кваліфікованості. Головне — працювати так, щоб цих несправностей не було.

Володя розповідає, що, повернувшись з армії рік тому, прийняв комбайн та трактор «Т-38» у Івана Устимовича Павловського. Старий механізатор готувався на пенсію і все придивлявся, кому б передати свій машини.

Володимир посміхнувся: — Трапилось, що випадки вони саме мені. А Іван Устимович довго розповідав про «характери» машин,

вказував, які деталі та вузли треба поміняти обов'язково, а які — ще попрацюють. І все принаймає: «Транктор хоч і старенький, але побігас!» І дійсно, того «Т-38» за віком можна вже теж було відправляти на пенсію. Але всю весну я працював на ньому без пригод. Ото і є неадекватно ваний механізатор.

Інша річ — комбайн. В живна потрібно щоб технічна не псувалася, бо простої — це втрати часу. Але і працювати треба швидко, оперативно, бо інакше — втрати теж. І лише маючи чималий досвід роботи, можна знайти оту «золоту середину» в експлуатації комбайна в живна.

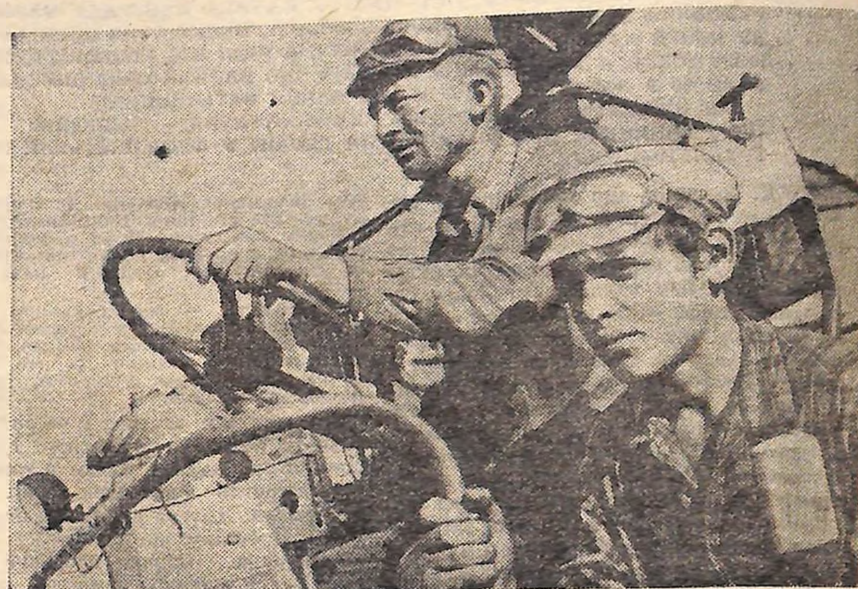
Пізніше про Крячківського довелось почути ще. Третій день у колгоспі «Пам'ять Леніна» жнивували. Озимі ще не просохли, але горбаті комбайни, похитуючись, посунали на полі. Перший показник у Крячківського не блискучий, всього 2 гектари сношених хлібів. Другого дня — вже одинадцять, а третього — 13 гектарів. За ті три дні Володимир намолотив 628 центнерів хліба. Екіпаж Крячківського і Володимира Щегленка був на четвертому місці серед товарішів.

Зараз у Вільшанському районі жнива наближаються до кінця. Володимира Крячківського визнано одним з кращих молодих комбайнерів району.

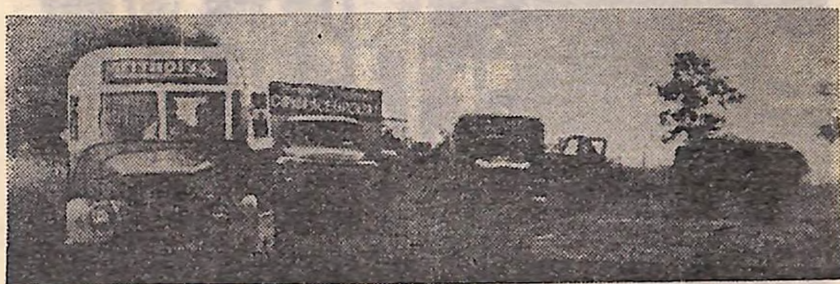
М. БІДЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
Вільшанський район.

П'ЯТИРІЧКА
РІК
ПЕРШИЙ

ЕКЗАМЕНУЄ ЖИВНА НІЦЬВА

У колгоспі імені ХХІ з'їзду КПРС Новгородківського району з кожним днем прискорюються темпи збирання врожаю. Механізатори колгоспу активно висловилися в косовицю зернових. Вже обмолочено 392 гектари хлібів, відправлено державі 6 тисяч центнерів зерна. Безперервності у роботі агрегатів, механізатори досягли завдяки старанній підготовці техніки до жнив. Кожний з комбайнерів виконує змінні завдання на 120 — 125 процентів. Зерно йде відмінної якості. Дружно працюють і комбайнер Леонід Овощенко зі своїм помічником випускником середньої школи Віталієм Галухою. Успіхи механізаторів щоденно висвітлюються в стінній «Трудова слава».

ПІСНЯ ПРО ВРОЖАЙ

Живне поле аж ген до обрію сгорнуло землю. Горде і спокійне, вно простелило колосисто гриву під ноги хлібороба.

...В полудень тут, крокуючи один за одним, господарювало четверо

комбайнів. Із заступником голови колгоспу ім. Калініна О. К. Черкасом ми йшли услід агрегату, керованому досвідченим механізатором А. М. Козлітіним.

— Шукайте загубленого колоса, — посмі-

хаючись сказав він. Знав, що не знайду. Більше того, переверили наявність втрат при обмолоті — на землю, кружляючи, впала лише половина.

— Бережемо кожну зернину...

Збиваючи куряву, поспішають автомашини на тік. І олівець в руках обліковця щодня виводить: «По тридцять одному центнеру з гектара», «По тридцять п'ять...»

— По тридцять сім і сім десятих, — сказали культурмійцям на току колгоспу «Шляхом Леніна».

По обіді агітпоїзд, віддавши перед цим трудівників колгоспу «Зоря комунізму», завітав у Красносілку. Розчинились двері автолавок, і першими перед продавцями постали, звичайно, жінки. Поки вони приміряли, кому до лица яка тканина, чоловіки прохолоджувались лимона-

дом (спеча все-таки), в самодіяльні артисти готувались до концерту.

А через годину:

— Приїждіть ще!...

Агітпоїзд сформовано при районному Будинку культури. До його складу входять дві автолавки, машина побутових послуг з райпромкомбінату. Лекції про втілення в життя рішень ХХІІІ з'їзду КПРС прочитав хлібороб І. П. Сенченко. А до складу агіткульбригади увійшли аматори Марія Снічко, Віктор Поляков, Яків

Глида, Галина Імшельницька, інструментальний квартет під керівництвом М. Бойтка, група танцюристів. Тепло сприймають глядачі глуморески та сатиричні мі-

ніатюри у виконанні І. Сьомочкіна.

Агітпоїзд відвідав цілий ряд колгоспів. Та не тільки культурмійці з районного Будинку культури виступають сьогодні перед хліборобами. Створено агіткульбригади при Трипільському, Івангородському, Єлисаветградському Будинках культури, Київському та Вищеве-рещаському сільських клубів. Щирою піснею, теплим словом учасники художньої самодіяльності допомагають у збиранні врожаю 1971-го.

Б. КУМАНСЬКИЙ.
Олександрівський район.

На фото: агітпоїзд вирушив у путь.
Фото О. Брайка.

Він сидить на теплій лежанці. Старі очі майже нічого не бачать. І чусь гоголю-йому їде 81 рік. Але голос ще бадьорий, наважливий.

— Петро Павловичу, кажу, що ви були у Америці. Чи це так?

— Ах, це, І не раз, а двічі.

— То яка ж вона, Америка?

— Хочете послухати? І людям ще розповісти? Добре. Я розкажу вам, яка вона, ота Америка...

Сім'я Ілляшів була великою — батько, мати, дід, баба, шість хлопців і двоє дівчат. Землі ні клатинка, вся вона в руках багатіїв. А жити ж треба, треба щось їсти, у щось одягнутись. Піднімається дитина, їй ще три вершка од горшка — і зразу ж у найми, спершу пасти телят, а потім — за погонича і за орача — засвіти чужі ниви, молотити снопи на чужих тонах...

Знавав їх, тих гірних наймів, і Петро. З дитячих літ його босі ноги нолотили стерні, морозили ранні морози. Не бачив і юності — минала вона на холодних дощах, на задушливих од пилу тонах... Однак виростав міцним, дужим. Певно, гартували його й вітри, й хуртовини, і весняні й осінні негоди.

Ніс янсь вулицею шестипудовий лантух, ніс легко, мов пугину. І не бачив, що за ним стежать вражені, здивовані очі... Ті очі, той худорлявий, гарно одягнений чоловічок вибрав хвилину, коли юнак опинився насамоті і заговорив ласкаво, тихо, по-доброму. Петро аж здивувався — всі на нього кричали, штурхали, а цей... Так з ним говорила тільки рідна мати, плачучи над його лихою долею...

Звідки було знати затурчаному наймитові, що ним, його силою зацікавився ловець душ, що ширив по селах?

— Віддеш, хлопче?

— І не питає!

— А хочеш, щоб жив, як у раю? Все в тебе буде. Забудеш про оце лантунце, що на тобі! Матимеш одяг — сорочки шовкові, чоботи хромові, шапку смуглу, ву, кожухи і свитки, і гарний будинок, і їжу, яку збажаєш, і жінку — найкращу в світі.

Петро, збентежений, здивований, слухав і не вірив.

— Смістесь, дякую!

— Добра тобі хочу. Знаєш і я колись горів. Людям помагав. Серце в мене добре.

— Ті ж не це мене статись? Хто мені все те дасть? Де воно те щастя?

— Не тут, — світити очима чоловічок.

— Не тут, не на цій землі!

— На тому світі? Гірше моє життя, дядьку, та я ще молодий, я зароблю

грошей, одружусь, збудую хатину, і, може, й клатунце куплю.

— Нічого ти не заробиш, дурню! — сердивсь чоловічок. — Глянь навокруг, хто з наймитів у Мартоні став господарем? В гною й згубили!

А що — правду казав, і продовжував:

— Не тут щастя твоє! Є така країна, Америкую зветься. Далеко вона. За річками, за горами та за морями. Немає там панів, нема муніципалітету. Там усі рівні. Хто приїждив — землі дають скільки хочеш. І грошей, і худоби, і всього, щоб побудувався.

— Хто ж там такий добрий?

Отака вона АМЕРИКА

СВІДЧИТЬ 81-РІЧНИЙ ПЕТРО ПАВЛОВИЧ ІЛЛЯШ З НОВОМИРГОРОДСЬКОГО РАЙОНУ І ТЕЛЕКОМПАНІЯ «СІ-БІ-ЕС»

Буржуазні апологети з ніг збиваються, щоб довести, що за останній час капіталізм змінився, став «народним», що він ледь не захищає інтереси робітників, трудящих. Але досить поглянути на факти, щоб пересвідчитись, що за маскою благоденства криється той же звірачий оскал. Порівняйте лише ці дві розповіді про життя простого люду у капіталістичному світі зараз і більше півстоліття тому. Мало що змінилось, хіба що стала більш витонченою система пограбування трудящих та зросли воєнні витрати.

— Уряд той. Земель там не оглянути. А людей мало. Хочуть той край освоїти. Одне тільки треба — добре працювати. Сам же знаєш — земля ледячих не любить.

Роботи Петро не боявся. А щастя — хто його не хоче, щастя?

Чоловічок не квапився. Радив подумати. Самому. Щоб ніхто не знав. Бо за довгий лантун і в Сибір недорого потрапити. І вдруге, і третє заговорив. І добилися того його пекельна душа, що в серці наймита закружувала буря. Наймит повірив і почав думати про шляхи в Америку.

Чоловічок сказав, тут нічого не відіш, треба сто марбованців. Велика сума не злякала хлопця. Він ще більше запрявся у наторожну роботу. Збирав копійку до копійки. І брати й сестри помігали. Може, справді Петро знайде там, у Америці, щастя дасть звістку і їм

мезного, дужого селянка. В будиночку попросив перечесть ящик. В тому ящику — алісін пудів. Петро перемістив його, як іграшку. І знову заташувало серце в діда — товариш хороший. За цього селянка дадуть добрі гроші.

Темної ночі Петра і ще кілька таких бідаків, як він, повели до мордону. Йшли доволу, мовчки, через якісь болітця, хащі, переліски і поля. Петро не боявся, хоч здогадувався, що по них можуть стріляти, гнати, щоб пинити в тюрму, в Сибір. Він вірив у вдачу. Ніхто за ними не гнався, не стріляв. Вони йшли за провідником.

З темряви з'явився солдат. Свій ще, руський. Все тут було домовлено заздалегідь. Солдат взяв пакунок з грошинами від провідника, переліски їх і махнув рукою — веде далі! Все! Кордон. Остання рідна людина, суворий солдат. Останні слова... Може,

через кілька хвилин, може, через годину їх зустріє огрядний німець. І він візьме пакунок, сховає до кишені, і вже німецькими болотами, німецькими лісами поведе їх до станції... Німецький поїзд поведе їх до величезного міста Гамбурга... Петро очі від подиву розкрив — стрічав їх той самий діда, що знайшов його на Варшавському базарі... Поруч з ним стояли чимало, чим англієць, хто їх розбере. Діда щось їм розповідав, тинчав часто пальцем на Петра. Чи німці, чи англієць оглядали його, сміялись, лишались відволоченими, і махнули рукою — до барана.

Чорний, закіптюжений баран. Бруд. Тисота. Тисячі людей. Плач. Голосіння. Сморід... Та Петро думав — все це минеться. Хіба він вірив у красу? А там же чекає Америка, його чекає добро... Добре було б, коли б земля була понад річку, так, як у них над Виссою. Мати плакала, мати дала йому ім'ямо кісточку з вишнею. Хай посадить на своїй землі. Хай вишні нагадують йому і Україну, і Мартонішу. Він не тривожився — досі ж його ніхто не обманув — не пішки ж ішов до Гамбурга. І годувать його. Обіцяють і пароплав...

Він пришвартувався до пристані — чорний, величезний пароплав, і немов ковтав їх до свого черева... Загав, прокричав дужим голосом Європі своє прощай — і відплив у сіре, холодне, туманне безмежжя.

І аж там вперше Петрові стало страшно. Там вперше чорна гуга здавила його серце. На пароплаві щодня, щоночі від хвороби вмирали люди, і їх винидали у воду — чоловіків, жінок, дітей... Вода і тумани, тумани й вода. І все далі, і далі батьківщина. І враз сталося диво!

Підданна Америка зустріла їх сліпучим сонцем, буйною зеленню. Бразилія щедро відкривала перед ними свої чари, свою красу. Ще плив над берегами їхній велетенський, а Петро пильними очима дивився наввсеред — там, тут, вистачить землі і для нього, посадить і він свої вишневі сади! Бразилійське сонце засвітить і для нього!

Однак з першого ж кроку на цій зеленій і сонячній землі їх зустріли без жодних привітань. Зустріли суворим і пильним оглядом — хворих в один бік, здорових — у інший, теж у низькій тісній барачі... Про землю, про гроші, про хліб, ні в інші дні карантину. І годували їх не киселями.

Як сімччася карантин, у табір насунули галасливі пани і панни. Той жіноч одбирав, той чоловіків обдивляється, обмацує, в зуби, мов коням, заглядає! На тому людському ярмаркові і Петра взяв високий, небалакучий чоловік. Довго з

Микола Осипов — комбайнер досвідчений, бувалий. Скопив він не одну і не дві тисячі гектарів, намолотив на одну і не дві гори золотого зерна. Любить він машину, доглядає, комбайн служить йому завжди безвідмовно.

Але недарма кажуть, що в житті — як на довгій ниві. Почалися жнива — і через кілька днів раптово комбайн вийшов з ладу. Машину негайно відгравали у Панчівське відділення «Сільгосптехніки». Тут на допомогу враз прийшов увесь колектив. Досвідчені умільці швидко розібрали мо-

ВАХТА БЕЗ ПЕРЕРВ

тор, знайшли ваду, усунули її, ніч мотор працював на обмарті — і на другий день комбайн вирушив на підбір великів.

Труidники відділення, ремонтуючи трактори, комбайни, завжди готові прийти на допомогу хліборобам. І особливо тепер, під час жнив. Складних випадків майже не трапляється. Однак мало не щодня з жнив прибувають посланці.

З колгоспу імені Щорса ввечері прибув комбайнер Борис Пірко.

— Допоможіть. Щось відмовляє динамо і реле.

Робітники зробили все — і Б. Пірко ніч на своєму комбайні спокійно і впевнено продовжує жнива.

Опівночі з колгоспу імені Кірова прибули із замовленням на виготовлення вала. До верстата став молодий комуніст Борис Босько. Став на другу зміну. А вже ж жнива. І кіровцям виготовили вал.

У відділенні — перша і друга зміна. Тепер організована й третя — нічна.

Бо жнива. Бо збирають найдорожче — хліб. Кожен гектар посівів пшениці видає 35 — 40 центнерів зерна. Робітники відділення розуміють: треба стояти на бойовій вахті. Її несуть ветерани, молодь.

М. ОЛЕКСАНДРОВИЧ.

с. Панчeve
Новомиргородського району.

ПАЛУБА—ПЕРЕДНІЙ КРАЙ

(Продовження. Початок на I стор.).

займається лш її бойове відділення — броньована коробка зі стволами гармат. А під нею, глибоко вниз корабля йде шахта з елеваторами для підйому боезапасів. Шахта з'єднує бойове відділення зі снарядним і зарядним погрібами. Там стільки вибухівки, що вистачить рознести на шматки не один такий корабель, як наш.

На щастя, вибух не стався. Як потім виясниться, все вийшло на волосинці. І тут треба вклонитися тим, хто не лякаючись смерті, відвів від корабля біду.

Ворожий снаряд, пробивши броню, розірвався в бойовому відділенні. Всі, хто там знаходився, були або вбиті, або контужені.

Першим опам'ятався червонофлотець Василь Покутний. Ідний дим застилав йому очі, горіла фарба, димилась електричні проводки. В наступну мить комендор побачив і найстрашніше — полум'я на торцевій частині довгого циліндричного порохового заряду, що був у шовковій оболонці. Заряд, або як його ще називають, «картуз» височувався із труби елеватора. А нижче, в цій трубі, були такі ж «картузи» для подачі до гармат. Полум'я могло перейти на них. І тоді — біда. Воно пішло б все далі вниз — до погрібів...

Медве підвівшись, контужений комендор витяг «картуз» із елеватора і тут же внава разом з ним, втративши останні сили. Він намагався погасити вогонь, упавши на заряд грудьми і хапаючи пластини пороху голими руками, але втратив свідомість.

А в цей час через вузький лаз з боку фок-мачти у бойове відділення башти проникли електрик Павло Пилипко і

комендор-зенітник Петро Пушкар'юв. Задихаючись в диму, Пушкар'юв першим відкрив затрапий зсердини важкі броньові двері і викинув палаючий заряд на палубу корабля. Інші моряки відразу ж переправили його за борт. Потім Пушкар'юв і Пилипко стали гасити пожежу в бойовому відділенні башти. Комендор, загартований, сильний моряк — хапав обпаленими руками палаючі електропроводи, бив рукавами по палаючій фарбі. Голова у нього крутилась від отруйних газів, але він продовжував гасити полум'я. Можна зрозуміти, що пережили в ті хвилини люди, які знаходились глибоко внизу, в погрібах. Вони чули глухий вибух, до них просочився дим. Стало ясно, що в бойовому відділенні вибухла пожежа. І старшина погріба Іван Кріпак спокійно наказав:

— Приготуватися до затоплення!

Ні він, ні його підлеглі не думали про власне врятування. Вони вже зоставили ключі у припиди клапанів затоплення, щоб залити погріб і в ньому себе заборною водою. Чекали тільки команди, із сумніваючись, що вона буде.

Тим часом вогорі у бойовому відділенні башти вогонь став слабнути. Уже зовсім він був ліквідований азарійним відділенням, що підоспіло сюди. Тільки тоді Пушкар'юв майже без свідомості у палаючому бушлаті вивалився із ложа башти на руки товаришів.

Цей момент зафіксував фронтовий фотокореспондент Шейнін, який разом з нами ходив у феоодійський десант. Зовсім недавно мені вдалося дізнатися про дотю комендора Василя Покут-

го. Обпалений, з понадраними руками, після повернення крейсера в Новоросійськ, він був відправлений у госпіталь. Всі вважали, що йому не вижити. А він вижив.

Покутному довелося немало місяців пролежати на госпітальних ліжках, пролежати на госпітальних ліжках. Він пішов зі служби інвалідом першої групи і ще кілька років продовжував лікуватися. Коли відчув себе краще, став працювати на Дніпропетровському пластмасовому заводі у відділі технічного контролю. Там Василь Матвійович трудиться і нині...

«Красний Кавказ» під вогнем продовжував свою незвичайну швартовку. На мол вдалося завести другий трос. Корма поступово підтягувалась до бетонної стінки. На югі, не звертаючи увагу на кулі і осколки, працювали старим крейсера капітан-лейтенант К. І. Агарков, червонофлотець боцманської команди, артилеристи. Вони робили все можливе, але вітер тис, і корма посувалась дуже повільно...

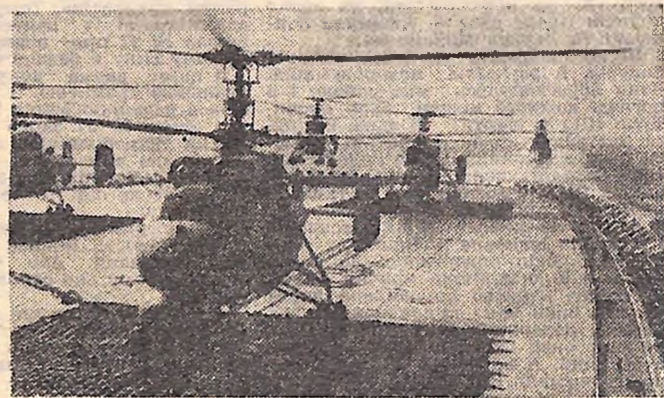
Ми вирішили почати висадку десантників, не чекаючи закінчення швартовки. Я викликав по радіо командира «Красного Кавказа», поцікавився, як їде перегезення бійців.

— Затримок немає, — відповів Зубков. — Команди катерів діють відмінно.

— Пришліть кілька катерів до борту «Красного Кавказа», — наказав я і вояснів у чому справа.

Скоро катери підійшли. На «Красном Кавказі» вивалили лівий трап, і по ньому стали спускатися бійці кулеметної роти. Катери швидко перекинули кулеметників на мол.

Переклад з російської.

ЧЕРВОНОПРАПОРНИЙ ЧОРНОМОРСЬКИЙ ФЛОТ.

На фото: сигнальний спеціаліст другого класу матрос ОЛЕКСАНДР ФІНАУКОВ на вахті. Праворуч — протичовновий крейсер у морі. Вертольотники опрацюють навчально-бойове завдання. Фото В. НІКІШЕВА, (Фотохроніка РАТАУ).

ним їхали залізницею. Петро сидів біля вікна вагона — пролітали якісь дивні дерева, трави. Та його дивувало іще — смусь всі поля поділені на клітки, все в загорожах. Запитати нікого. Станція. Дорога. Знову загорожі. І ось з-за пагорба, з-за групи дерев — масток. Нікого села, ніяких біленьких хаток, як на Україні. Приземкуваті будови, стайні. Біля них — в лахмітті люди. Чоловік, що привіз його, вказав пальцем — до них...

Петро зупинився, мов вражений гро-

мом! Обмануто! Продали. В неволю. У найми. За тисячі верст від батьківщини. Немас ніяких тут «аз-аз-аз» рін, і раю, і щастя, і не посадять він ніяких своїх вишневих садів...

* * *

Та й на тугу, на сльози не дали йому ні хвилини! На другий день наглядач погнав на роботу. До землі. Теж чужої, але ще більш жорстокої... В дощі, у вітер, у мерзоту. Швидко Петро обносився, обшарпаний і худющий, став схожим на жабрака. Незабаром і до нього причепилася незнана хвороба — він тремтів у холоді серед літа і сонця, не знаходив собі теплої місця, цокотів зубами, а за тим — палав у нестерпних вогні. Випив би моря води. І може й догоріло б, згасло б на чужині його життя. Та над ним, у стайні — його житлі — схилились чорні як сажна рука, чорне обличчя старі жінки. Вона поїла його зллям, вона атирала його чоло, щось говорила. Він подумав хворобу, звівся на ноги. І його, ще немого, що тоді, як од вітру хитався, знову погнало до загороженої драми ниви — клітки, до землі, до плуга...

Не раз він думав про втечу.

Та куди втечу? Втівав і висоний, худий, хворобливий француз з голубим шарфом, все нашіляв, ного ввіймали, пригнали, били батогами, і до вечора він і помер.

На італійця, що запротестував, наважилось кинути роботу, нацькували собак. Петро планав і стояв. Чуже небо, чужі дощі, дерева, трави — все викидало таку тугу, що йому й сонце і світ здавалися чорними.

Згинув би від туги, коли б не такі знедолені, як він.

Вечорами, коли збиралися всі в стайні після важкого дня, кожен по-своєму, на своїй мові намагався відшити його, як трохи починали розумітися, просили і його розповісти про свій край. І він розповідав їм — про Україну, про свої степи, і вишневі сади, і річки. І співав їм все тужливі, сумних, повних печалі. Веселих не міг... Показував їм істочники із вишнев — єдину пам'ятку про батьківщину.

Вдень чечала робота, аночі коротке забуття. Ні неділі, ні свята... Інак — такої

він би й собакам не дав. Кунурудзлники й нукурудзлники, а якщо даради м'ясо — то із хворих тварин або тих, що загинули...

З першого ж дня в ньому оселилася думка — повернутися на батьківщину. За два роки він зібрав грошей на конити. Допомогли йому й друзі нові, наймити...

* * *

Вбогий, знесиленний у 1910 році, пройшовши тернові дороги, ступив він на рідну землю. Не обіймами, не радістю зустріла його. Не обіймами, не радістю зустріла його. Брати і сестри до єдиного в наймах. Відомо — хліб із висівів із лушпинням, та й того обмал. З одного пекла він потрапив у інше — на куркульський відруб. Місцевий грабій аж пнувся, щоб ще придбати землі і тяг із наймитів останні жили.

Над Петром куркуляка знущався особливо люто. Провідав жимирт про його мандрівку за океан. Насміхався, лаяв і прокидав:

— До негрів потягло? Своїми загордува?

Мовчав Петро, терпів, а в 1913 році тим шляхам знову поплив за океан, у ту ж Південну Америку. Знав уже досвід, що раю не знайде і на цей раз. Та мав там вірних і добрих друзів. Шматок хліба допомогнуть заробити.

Без надії, без жодних сподівань орава чужими плугами чужі ниви. Легше не було, але ще більш зблизвився з чорними, білими друзями. Разом ділили і хліб, і велике горе, і маленькі радощі.

Мов далеко була батьківщина, але вісті про неї іздаходили й сюди, в міста, у перері, в димунглі на береги річок, в латифундії.

І сюди прийшли вісті, що в Росії встановлена Радянська влада, що на чолі уряду стала добра, сердечна людина з ім'ям — Ленін!

Ленін! До Петра зверталися іспанці, французи, італійці, негри. Питали — чи не бача, чи не зустрічав він Леніна. Та він нічого не знав. Питали, а хто ж такі більшовики? Він безпорадно розводив руками. Він чув про революцію п'ятидні тому, він бачив, як горіли панські маєтки, але більшовики ні одного не застріляли... Друзі на нього аж ображались — як же так, щоб він про Леніна нічого не чує? Він, росіянин! Всі вони гаряче доводили йому, що він має негайно вернутися на свою батьківщину. Там землі забрали у латифундистів, там Ленін дав землю таким біднякам, як він. Щастя його там. Грошей на конити немаз? Зберу! Зберу! Вертається в Росію, Петре! Тільки він сказав хазяїну, як той осканенів сичав і пинився, кричав про скантеніт, про борги, які були і яких не контракт, про борги, які були і яких не контракт. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було.

З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було.

З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було.

З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було.

З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було.

З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було.

З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було.

З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було.

З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було.

З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було.

З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було.

З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було.

З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було. З тою дню наглядач не стусали було.

тепер життя перетворилось на тюрму. Його відокремили, карали нагами тих, хто навіть заговорити з ним хотів.

Не день, не два, не місяць — шість років, шість довгих років тяглася та страшна неволя... Його ненавидів поміщик-латифундист. Ще більше примушував працювати ще гірше харчував... А в нього ніби подестерилися сили... Друзі, які могли, допомагали, підтримували його. Для них він, темний, неписьменний, що нічого не відів і не знав, був світлою зорею. Адже він, був він збідіти, з Червоної Росії, з краю, де жила велика людина — Ленін, ворог багатих, друг убогих... Чорні і білі, ширі і вірні друзі, вивозили Петра з лабет хазяїна... Вони збирали й грошей на дорогу. Він назав їм, що ніколи ж не поверне.

Сміялись, плескали по плечу, ножен на своїй мові назав — «нічого!» Поверне іншим способом. Хай як допливе, розповість більшовикам, Леніну, що їх знають і тут, за океаном.

Не вночі, вдень інші хлопці, молоді, дужі з чезовими зірками на нашітах зустріли його на радянським нордоні.

Звіди, товаришу! — З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

З Америки. Додоу. — Дазно порзі!

— З першого дня революції хотів повернутись, довелося шість років мов у тюрмі пробути.

Поїзд мчав через ліси, мчав полями, Петро не відіривався від вікна... Зі стінці йшов пішки, і як за могилками відкривалась рідна Мартоноша, став на коліна і цілував рідну землю...

Ще йшов 1923 рік. Було всього ще — і безхліб'я, і лиха. Але для бідноти все яснішали далі. Вечорами Петра оточували односельці. Все розпитували про ті далекі землі, про ту Америку. Сумнішою розповіді, мабуть, ніхто не чув. І хитали в знай згоди головами всі, коли Петро мінчав:

— Іхати в ту Америку одначоно, що в петлю або з мосту та в воду...

Світла німчата. Телла леманна. А за столом вичуна Тоня, чорноока, допитлива, розгорнула велику карту. Поруч неї — друзі. Вчать вони географію зарубіжних країн. Дід Петро ледве зачувши слово «Америка» оживав.

— Страшною вона була ота Америка. Чому, дідуся? — кричить Тоня.

— Бо там де с пани, де с багаті, там для простих людей — наторга. Тюрма...

Микола СТОЯН.

Новомиргородський район.

ПОДАТОК НА БУХАНЕЦЬ ХЛІБА

Крім того, він виплачує в тому чи іншому вигляді ряд податків урядовим органам, які безпосередньо з ним справляють не мають. Це управління міського розвитку і квартирного будівництва, управління стадіонів, залів для глядачів, дирекція порта і адміністрація громадських коледжів.

Цей «середній» американець платить податки за всі дозволи, які будь-коли йому знадобляться. Захотів поїхувати чи половити рибку — плати гроші Олруженіє — плати, помер — с платою і на похорони. Пообідав в ресторані (у США майже кожна закусочна лімузу себе рестораном) — тек плати податок. Купив автомашину — заплати солідний податок за номерні знаки, а крім того, за одержання прав водія. Податкова надбавка до вартості бензину різна приблизно одній третій його ціни.

А про приховані податки і говорити нічого. У ціні на всі товари, від Міанчо купув, тарифи за послуги, якщо він користується, включені багаточисленні податки, петанзавлені на планову ціну і в різноманітних місцях. Навіть у ціні на хліб включені багато різних податків і зборів.

Е. ЕГОРОВ,
кореспондент ТАРС.
Нью-Йорк.

Не педагогічно!

ІЗ ВІСНОВ будинку Жердів видно не лише високу будівлю школи, але й чути дзвоник, голоси дітей. І Марія Василівна та Михайло Іванович так звикли до цього, що школа для них стала не просто школою, а таким невід'ємним і дорогим, як і рідний дім.

Тут вперше переступила поріг їхня Люда, де й закінчила блискуче десятикласний. Тут навчався і менший — Валерій. Дітьми подружжя Жердів захоплювалися і сусіди, і вчителі. На кожні батьківські збори Марія Василівна і Михайло Іванович йшли, як на свято. Бо стільки почують похвал, від яких серцю стає тісно в грудях. Особливо за Валерія. «Ця наша надія», «геройчик наш», «і найкращі успіхи у навчальному Жерді», — десять років позорювали вчителі.

Справді, портрет Валерія не сходив із дошки пошачи. Кожен (без винят-

— Валерій хороший хлопець. І особисто я, хоч зараз, видав би йому грамоту.

— То в чому ж справа? — поглядом запитав батько.

— Чи як ви вважаєте? — звернувся Романов до Карпукіна.

— Ні в якому разі! — випалив той. — Валерій брав тільки трудом. А знань у нього немає.

Далі Михайло Іванович почував ще гірше. Розмовою довершив О. К. Романов: «Взагалі, товаришу Жерді, ви не в ті двері увійшли».

Ображений в найкращих своїх почуттях Михайло Іванович поспішився. Що там далі було — він не знає. Але 16 липня один із учнів школи приніс додому Валерію похвальну грамоту.

Що ще більше образило і Валерія, і його батьків. Всім вручали 26 червня

риса Салова, Валентина Чекарська, Олена Шкрябіна, Сергій Ісаєв, Лариса Донецька. У кожного з них оцінки набагато гірші, ніж у Валерія. Більше того, у Шкрябіної, Ісаєва і Донецької багато трійок.

На прохання пояснити таке неподобство директор сказав:

— Не я представляв до нагороди, а вчителі-предметники.

Наступного дня я знову побудала у 27-й школі, щоб подивитись протокол останнього засідання педради, книгу наказів про нагородження грамотами і зустрітись із класним керівником.

Які ж були чекати, в книзі наказів грамота В. Жерді не проведена, кандидатура Валерія на педраді не обговорювалась.

Тепер уже знаючи, що з десятого «В» одержали грамоти Войченко і Михайлова, дивлюсь, за що саме. І знову здивувано мовчу немає меж. Та ж Лариса Михайлова одержала грамоту «За особливі успіхи у вивченні історії» (до речі історію в цьому класі читає сам Романов. Він же представляв ученицю і до нагороди). І ось її «особливі успіхи» з історії. Серед оцінок за третю чверть є навіть двійка. Потім — трійка. Далі — четвертка і дві п'ятірки. За чверть чомусь виділена відмінна оцінка і видана грамота.

Войченко ж одержала грамоту за англійську мову. Але в цій оцінці з цього предмету трійки не краді, ніж у Валерія.

Така картина вилпилася не тільки в десятому «В», а й в десятому «А». Випускник Сергій Карнаух, наприклад, одержав грамоту «за особливі успіхи в вивченні хімії». Як свідчить журнал, «успіхи» в нього такі: половина трійок. За всі чотири чверті виведені четверки. Лише екзаменаційна п'ятірка.

Факти самі за себе сказали все. Хочу тільки висловити одне, чим і кому не догодив Валерій, за якого так образили, вигадують на його те, чого ніколи не було і бути не могло.

В. В. Карпукін пояснює все тим, що Валерій «був пасивним». Не брав участі в олімпіадах і конкурсах. Для нього основне було тільки навчання, яке давалось йому винятковим старанням.

Ця відповідь починає різати слух. Бо такої ж думки і директор. Для них, бачте, старання, сумління і трудолюбивість — ніщо. І так мислять педагоги. Цікаво, де у яких підручниках чи циркулярах ще можна почути чи вчитатися, що тільки природжені здібності ціняться. А чого варті такі здібності без підкріплення їх трудом і цілеспрямованою волею?

Тепер кілька слів про «пасивність» В. Жерді. Янцю і класний керівник, і директор забули на хвилиночку про його участь не лише в шкільних олімпіадах і конкурсах, а й в міських, то слід їм нагадати. Бо про це свідчать грамоти обкому і міському комсомолу, яких у Валерія багато.

Відчувається, що причина в цьому випадку — ставлення В. В. Карпукіна. Свідченням цього є той факт, що він дав дві різні характеристики на Валерія. Одну — прекрасну (власне таку, яку хлопець школи і зовсім не заслуговує) по закінченні школи і зовсім протилежну — у пояснювальній записці обкому.

Хочеться все-таки вірити, що цей випадок не перешкодить Валерію (хоч надовго залишиться ця іспринемність на його прекрасній дорозі, на якій він твердо стоїть). А органи народної освіти до кінця розберуться за випадком далеко не педагогічної практики, який стався у 27-й школі.

Г. ПРОКОПЕНКО,

спецкор «Молодого комунара», м. Кіровоград.

ЯК ПОТРАПИТИ У НЕМИЛІСТЬ

ку!) рік хлопчина приносить додому похвальну грамоту. А батьки особисто одержували подяки від дирекції «за зразкове виконання сина».

Так було до останнього дня перебування Валерія в школі. Ось і випускний вечір. На нього йшли всією сім'єю. Марія Василівна тримала в руках два букети квітів — один для першої Валеріної вчительки, другий — для класного керівника.

На сцену почали виходити претенденти на похвальні грамоти. «Ось зараз і Валера підніметься» — подумали разом Михайло Іванович і Марія Василівна. Але Валерія все не викликали, ні викликали. А з десятого «В», де навчався він, на сцену вийшли тільки двоє — Людмила Войченко та Лариса Михайлова.

Ні не задрігав охолола батьків Валерія. А звичайне недорозуміння. Вони переглянули між собою. І в погляді кожного можна було прочитати: «Що за жарти?» Ні одна, ні друга претендентка на похвальні грамоти коло відмінників і не сиділи. Так собі. Середні учні. Але директор школи О. К. Романов уже натхненно начитав прозвіща відмінників.

Додому із школи Марія Василівна і Михайло Іванович вперше за п'ятнадцять років повертались із зпсованим настроєм. Йшли мовчки. Марія Василівна нервово перебирала листя букета, який був призначений для першої Валеріної вчительки (бо ту ще зазирнули на вечір). Ніч пройшла в бесоні. А на ранок Михайло Іванович вирішив поговорити з директором. Щоб не мучитись в здогадках.

Директор прийняв М. І. Жерді. Але не так люб'язно, як бувало раніше. В кабінеті якраз був і класний керівник В. В. Карпукін.

Хвилюючись, Михайло Іванович ледве видавив з себе:

— Вибачте. Але я б хотів знати, чому Валерія...

Директор був готовий дати відповідь і не затримався з нею.

на випускному вечорі, а йому приносили додому (яка честь!) майже через місяць. Хоч у грамоті чорним по білому написано, що вручена вона 26 червня.

Образу що кожен переживав окреме і по-своєму. Та на цьому не зупинилося. Рівно через два дні Марія Василівна виїхала із поштової скриньки листа. Надіслав його обласний відділ народної освіти. В ньому «Кіровоградський обласний відділ освіти, що винятковою школою документу, бесід з учителями встановлено, що Валерій не виконав всіх вимог Положення про нагородження похвальними грамотами «за особливі успіхи у вивченні окремих предметів». Тому претензії до адміністрації і вчителів середньої школи № 27 про невідачу грамоти Вашому сину є безпідставними».

З цими двома документами (похвальною грамотою і листом) прийшла в редакцію Марія Василівна.

В школі № 27 зараз господарюють тільки техробітники. Але директора пощастило викликати. Коли мова заходила про Валерія, директор повторив майже те ж, що говорив і Михайло Іванович.

— Валерій — хлопець виняткової працелюбності. Вчився добре. Скромний, ввічливий. Але грамоту він не одержав тому, що особливих знань не проявив.

Розуміючи, що в цій школі, мабуть, не аби-які вимоги до нагороджених, запитую, кому з учнів, хто виявив особливі знання, видали грамоти.

— Я не пам'ятаю, — лапкопично відповів Романов.

Довелось переглянути журнали всіх чотирьох десятикласів. Першим дивлюсь журнал десятого «В», де вчився Валерій. І дивуюсь. У В. Жерді найкращі оцінки. Особливо по фізиці, хімії, історії, астрономії. Навіть поточних четверок немає. В атестаті в нього всього лише чотири четверки.

В журналі десятого «В» хтось помітив нагороджених грамотами. Це Ля-

Над Ігулом — світання.

Фотограф В. КОВПАКА.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКА ТОРГІВЛІ

ПОРУЧ З ПОДРУГАМИ

— Це вже схоже на традицію, — каже Валі. — Кілька років тому ми поздоровляли Валентину Ісаєвну з нагородженням її медаллю «За трудову доблесть», а нещодавно товариші поздоровляли мене з нагородженням.

— Бо ти ж заслужила, — зауважує Тоня Капікус. — Кого ж, як не тебе, відзначити.

І Тоня має рацію. Адже Валі Сокурєнко, що в 1965 році закінчила Кіровоградський кооперативний технікум і отримала призначення в магазин № 47, що по вулиці Карла Маркса, і відтоді кожного разу по змінювала місця роботи.

У нас багато хороших працівників, — розповідає директор магазину С. М. Штейнберг. — Завдяки їх зусиллям наш колектив з місяця в місяць виконує і перевиконує плани. Та от думка колективу про те, кого відзначити, була одностайною — Валентину Сокурєнко. В своїй бригаді вона — одна з активісток. Куди б, сказати, не поставили її, скрізь і лад дасть, і покупцям послужить так, як це і повинно бути.

Магазинні полиці повні, і сьогодні вимога до продавців не просто звикати товар і взяти гроші, а запропонувати найкраще з того, що є. І в цьому Валі має солідний досвід, не дивлячись на молодість.

Ось чому напередодні дня працівника торгівлі її заслужено нагороджено медаллю «За трудову відзнаку».

О. БЕРЕЖНИЙ.

м. Кіровоград.

• СПОРТ • СПОРТ • СПОРТ

Срібло Люби Ручки

У Воронені на змаганнях серед юнаків і дівчат з легкої атлетики за програмою V-ї Спартакіади народів СРСР успішно виступила олександрійська авангардівка Любов Ручка.

Коли закінчився фінальний забіг на 800 метрів члени збірної команди України поздоровили нашу землячку з встановленням нового республіканського досягнення серед дівчат — 2 хвилини 8,5 секунди.

КІРОВОГРАДЦІ—У ФІНАЛІ

Переможці турніру юних футболістів Кіровоградщини на приз клубу «Шириний м'яч» — команда Кіровоградського ЖЕК № 7 (юнаки 1957—1958 року народження) — брали участь у зональних республіканських змаганнях, які закінчилися у Вінниці.

Наші земляки з рахунком 2:0 виграли у команди м. Києва, з рахунком 2:1 — у команди м. Севастополя, матчі з командами Кримської та Вінницької області закінчилися нульовими нічиїми і виборили у цьому турнірі перше місце.

Крайнього лівого нападчого кіровоградської команди Ігоря Топольницького визнано кращим гравцем у турнірі.

Нині кіровоградці готуються до фінального турніру юних футболістів України, який розпочнеться 25 липня в м. Ніжині. Тут наші земляки разом з чотирма іншими переможцями зональних республіканських турнірів виборуватимуть право називатися найсильнішою командою республіки.

Ю. СТОРЧАК.

НА КУБОК ШАХОВОГО КЛУБУ

Перший пізфінал на кубок шахового клубу ДСТ «Спартак» зібрав 18 шахістів першого й другого розрядів та два кандидати в майстри спорту. Йшла оперативна боротьба за вихід у фінал, в якій за поєдинками допускаються шахісти, які закінчилися у перших раундах. Переможці змагань, які зайняли перші п'ять місць в шаховому турнірі, змагалися за право називатися найсильнішими в шаховому клубі. Друге місце зайняли М. Варивола, Л. Насіновський, А. Слюсаренко та В. Бєнаєв.

Незабаром розпочнеться другий пізфінал.

Протягом чотирьох днів в шаховому клубі ДСТ «Спартак» тривав турнір команд 4-ї групи з шаховою (в залі шостої спартакіади Кіровограда). В цих змаганнях взяло участь 12 команд. Кращі результати домоглися шахкісти фабрики «Індушія», автоколони 2199 та фабрики «Прогрес», які відповідно зайняли перші три місця і були нагороджені грамотами Кіровоградського міського комітету по фізичній культурі і спорту.

М. ІВАНЧЕНКО.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ 25 ЛИПНЯ.

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.35

— Ранкова гімнастика для дітей. (М). 8.45 — Новини. (М).

9.00 — Програма Уфимської студії телебачення. (М). 10.00 — «Горизонт». (Ленінград). 11.00 —

Виступ заступника командуючого Військово-Морського Флоту СРСР адмірала Г. М. Єгорова. (М).

11.15 — «Музичний нісик». (М). 11.45 — Наша афіша. (М). 11.50 — Для дітей. «Ми щасливі гоцулята».

(Чернівці). 12.15 — Виступ міністра торгівлі СРСР О. І. Струєва. (М). 12.25 — «Тополина баркарола».

(Херсон). 12.45 — Концерт на замовлення працівників торгівлі. (М). 13.15 —

Кольорове телебачення. Мультифільм «Оператор Кипс а царстві казми».

(М). 14.00 — Телезглядач «До світла». (Львів). 14.30 — Концерт ансамблю пісні і танцю Чорномор-

ського Флоту. 15.15 — Тележурнал «Старт». (К).

16.15 — Кольорове телебачення. «Клуб нічеподорожжя». (М). 17.15 — На сторожі морських рубіжів. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.05 — Кольорове телебачення. V Спартакіада народів СРСР. (М). 20.00 —

Програма «Час». (М). 20.30 — Кольорове телебачення. Естрадний концерт. (К).

21.00 — Телефільм «На дачі». (К). 21.30 — «Европа: події, країни, проблеми». (М). 22.00 — Кінопанорама. (М). 23.00 — V Спартакіада народів СРСР. (М). 23.30 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.45

— Радянська архітектура. (М). 12.25 — «Обов'язок та покликання». (М). 12.45 —

Лялькова вистава «Піаніста та соняшник». (К). 13.15 — Фільм-концерт «Співає Жермена Гейне».

(К). 14.00 — Художній фільм «Мандрівник з багажем». (К). 15.20 — «Жнива». (Кишинів).

15.30 — «Музичні зустрічі». (М). 18.25 — Для дітей. Мультифільм «Розповіді старого моряка». (К).

18.45 — Художній фільм «Заплі Аврори». (К). 20.15 — «На добраніч, діти».

(К). 20.30 — «Над хвилями пісня несеться». Кон-

церт ансамблю військових моряків. (М). 21.30 —

О. Афіногенова. «Квітен». (Телеспектакль). (К).

ПОНЕДІЛОК, 26 ЛИПНЯ.

ПЕРША ПРОГРАМА. 17.40

— Телевізії. (К). 18.00 — Програма передач. (Кіровоград). 18.05 — На п'ятій Спартакіади народів СРСР. (М). 19.00 — В. Лаврентєв «Глава сім'ї». Спектакль

Бєлгородського театру. (Кіровоград). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Сага про Форсайтів». 15 серія. «Здається до найму». (М). 22.20 — Українське кольорове телебачення. «Запрошуємо на пісню». (К). 22.50 — П'ята Спартакіада народів СРСР. (М). По закінченні телевізії.

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00

— Новини. (М). 17.10 — «Книжкова крамниця». (М). 17.35 — Для школярів. «Рідний край». (Мінськ). 18.00 — Новини. (М). 18.05 — Хронікально-документальний фільм «Дружба». (К). 18.30 — Вечір фортепіанної музики. (Донецьк). 19.00 — Художній фільм «Маскарад». (К). 20.35 — «На добраніч, діти». (К). 20.50 — Вистава Чернівецького музично-драматичного театру імені Кобилянської. (К).

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, м. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Гліки, 2.

Зам. № 4332. Тираж 54.500

БК 00277

Індекс 61197.